

Как е там горе, българи? Гордост ли се чете в очите ви, затворени със сетен дъх, легнали в пръстта за България?

Левски, носиш ли въжето йоще на врата си?

Ботев, куршума усещаш ли сега?

Бенковски, предателството ли е болката?

Стоил войвода, би ли тръгнал, виждайки България, би ли избрал живота си, пред това да загубиш себе си?

Сякаш сте сред нас!

Левски стъпил край София, с ръце в джобовете, Ботев на връх Вола полегнал стои, Бенковски в Костина поседнал мълчи, а Стоил край Сатма чешма подпира гърба си.

Свобода ни дадохте, а за нас е просто дата. Един повтарящ се перидоично 3-ти март. Едно знаме развяваме в отплата, а къде е духом силата ни свята? Къде е резултата от смъртта ви? Къде сме ние и нашето „благодаря“? Днес да си свободен е всичко! Сам да подбиращ мястото, хората, времето, мислите, плановете, мечтите и действията си. Сам – без някой да те спира, да те гони, да те преследва.. да те залови и накърни за това, че си българин, за това че обичаш себе си, родното и майчино!

Днес да държиш в ръка ябълка подадена от баба на село не е ценно, а е дадено, а даденост.

Днес да държиш ябълка в ръка е знак за самочувствие, защото днес ябълката е символ и знак на една от най-скъпите и мечтани технологии, защото днес няма достатъчно, днес има – още!

И още, и още и пак не ни стига, апостоли! И пак искаме, а не даваме гласност, камо ли действия.

И пак сме българи, но срамно се наричаме такива. И пак ни тъпчат чуждите, и пак сме никои, нищожни!

А няма друг такъв народ, няма друга такава държава.

Смъртта е страх за много, тя е край. Тя е лошото, тя е нежеланото, тя е отлаганото.

А дали тя не е продължението? Вашата смърт – спасението, нашето ново, свободно начало.

Знам, че сте там, нависоко в небето, слизате рядко да подишате въздух високо в планината, да подушите цвете, да ви огрее слънцето ни, да видите България и да стъпите в земите ѝ свободни! Да бъдете свободни и вие веднъж, заедно с нас!

Благодарение на самите вас всяка утрин е ново начало за душите ни, всеки залез е нов повод за гордост и себелюбие! Всеки полъх носи виковете и песните на времето, всеки дъжд измива бавно ваща кръв по улиците, всяко слънце осветява новата земя, вашата земя.

А аз не искам да вали, искам да ви помним!

Искам името Васил да напомня за теб, Апостоле, не за друг, за теб!

Искам децата и внуците ми да тичат по тези земи, да калят коленете си с почвата, по която вие сте каляли обущата на свободата, да викат с цяло гърло високо в планините – имената си и вашите, да казват смело, че са българи, да бъдат такива! Да засучат тук на българска земя, тук да направят първите си крачки, тук да пораснат или смело да се завръщат - в портите на началото и тези на края!

Да носят българско знаме в сърцата си и български дух в плещите!

Българска гордост – заслужена и на български кръст да се молят!

„и днес йощ Балканът, щом буря захваща,
спомня тоз ден бурен..“

А дни се менят, отлитат и минават.

А, Левски.. „нечут характер бе! Студ. Дърво и камък се пука, а той пее.“ – пише Ботев!

Когато душата празнува, когато щастието е в нас – пеем, танцуваме, милуваме, жадуваме!

А ние жадуваме деня, в който ще дойдем при вас, ще стиснем ръцете, ще поплачем на коленете ви!

Деня, в който ще трябва да се отблагодарим за свободата си подобаващо!

Благодарим ти, Русия, спасибо! Един братски, славянски народ! Един народ дал на нашия, взел от силата и смелостта ни, дал от тяхната!

И не с подаръци и не с думи, а с действията, с гордост, поколение и завет.

Завета на всеки един от нас!

Завета на България!

Александра Янчева, Хв клас